

ČTYŘI

Pomaloučku mi lezlo na mozek, že jsem seděla vedle Simona. Byl umanutý a neprozradil mi o Konstantinovi ani písmenko a bylo jedno, jak šikovně jsem se vyptávala. Zato smrděl a ňoumal si beďary. Což už vlastně nebyly beďary, ale hnisavé krátery a jeden z nich vychrlil lávu na moji učebnici matiky.

„Simone! To je strašně nechutný,“ nadávala jsem. „To si radši zase sednu vedle Valerie, ta je ke svým pupínkům aspoň milá. A kde máš vůbec ten modrý svetr? Už celé týdny nosíš jen tenhle červený a vsadím se, že ho musíš večer přivazovat, protože jinak by sám utekl do pračky.“

„Haha,“ na to Simon.

„Simone, to není vtip,“ řekla jsem a Simon se zatvářil uraženě.

Moje nálada se ještě zhoršila, když se Surikata rozhodla obcházet lavici po lavici a kontrolovat domácí úkoly. No kruci!

„Sissi – ty jsi nic nenarýsovala?“

„To mám na extra listě, který jsem zapoměla doma na klavíru,“ řekla jsem.

Surikata mi nevěřila ani slovo. „Sissi, s tím doučováním máš příležitost, kterou bys měla využít. Měla by ses oprav-

du sebrat, jinak to pro tebe špatně skončí.“ Navíc mi do sešitu napsala poznámku, kterou mi máma musí podepsat.

Přemýšlela jsem, jestli nemám vybalit žaludeční nevolnost, protože ze Simonova vymačkávání beďarů mi bylo fakt zle. Ale pak jsem to vzdala, protože Surikata by beztak nespolupracovala.

„Paní Suriková, tenhle půlrok jsme ještě nevolili mluvčího třídy,“ řekl Denis.

Surikata udiveně pozdvihla obočí a připomněla mu, že se při poslední volbě o tuto funkci žádný kandidát neucházel a že on sám, Denis, hlasitě vykřikoval: „Anarchie, anarchie!“ To si Denis nepamatoval.

„Ale měli bychom mít mluvčího třídy,“ vložila se do toho Alyssa. „Takového, který bude zastupovat naše zájmy ve školním parlamentu.“

Školní parlament! To byl přece jen spolek pro šplhouny a oblíbence učitelů. Zorganizovali nanejvýš školní bohoslužbu v aule, kam si všichni směli přinést své zobcové flétny.

„Tak já nevím,“ vydechla Surikata nerozhodně.

Ale taková volba mluvčího třídy byla pořád lepší než matematika, takže jsme všichni zabušili pěstmi do stolu a volali po svoobodných volbách. Surikatě nezbylo nic jiného než to vzdát.

„Dobrá. A kdo by byl rád kandidátem?“ zeptala se. „Má někdo nějaký návrh?“

„Alyssa,“ zařval Denis a třída si rytmicky začala prozpěvovat: „Alyssa na hrad!“

„Jako já moc ráda,“ řekla Alyssa a odhrnula si z čela prstýnek vlasů.

Surikata napsala její jméno na tabuli. „A kdo ještě?“

„Sissi,“ navrhl Jakob.

„Sissi na hrad“ zařvala třída.

„Ne, díky,“ odmítla jsem. To tak ještě scházelo. Abych se musela scházet se šplhouny a spravovat třídní pokladnu a podobný blbosti. „Taková funkce je na mě moc... ehm... zodpovědná.“

„No tak jo, tak Alyssa na hrad,“ vykřikl Denis znovu.

„Ještě nějaký návrh?“ zeptala se Surikata.

„Jakob,“ řekla Iris Winklerová, tajná obdivovatelka, stydlivě.

„Jakob na hrad!“ zařvala třída. Ale Jakob taky nechtěl být třídním mluvčím.

„Dobře, má o to vůbec ještě někdo zájem?“ zeptala se Surikata podrážděně.

Nikdo se ani nepohnul. To přece není možné! Nemohla jsem připustit, aby byla Alyssa jednomyslně zvolena. Jinak bude nejdůležitější na světě.

Zvedla jsem ruku. „A co třeba Ne... ehm, Melanie?“ Nebeldingová měla totiž ve třídě docela dost fanoušků. Přesněji řečeno mezi mužskou částí třídy.

„Chtěla bys, Melanie?“ zeptala se Surikata.

„Melanie! Melanie!“ vykřikla jsem a zabušila jsem pěsti do lavice.

„Melanie na hrad!“ přidali se ostatní.

Nebeldingová byla velmi polichocená a nominaci přijala. Spolu s Alyssou byly jediné kandidátky.

Každý z nás měl napsat jméno svého vyvoleného kandidáta na papírek, čtyřikrát ho přeložit a podat ho dopředu Surikatě.

„Ta, která získá víc hlasů, se stane mluvčí třídy.“

„To šlo nějak moc rychle,“ syknul Denis a přihlásil se. „Paní Suriková, jsem pro, aby každá z kandidátek pronesla krátkou řeč o svém volebním programu, abychom věděli, co můžeme čekat.“

A to samozřejmě Nebeldingovou nachytalo naprosto nepřipravenou.

„Totiž, ehm, kdybych se stala mluvčí třídy, tak, ehm, no, ještě jsem o tom tak úplně nepřemýšlela,“ vykoktala. „Vlastně.“

Alyssa byla pravý opak. Ta už o tom přemýšlela a ve mně klíčilo podezření, že se potichoučku postarala o to, aby Denis tyhle volby vůbec navrhl. Ale proč?

„Já se zasadím o to, aby byla část školního dvoru určena pro inlajnisty a skejťáky. Měli bychom zrušit ty ohavné školní trikoty na tělocvik a ceny za vanilkový jogurt ve školním bufetu mi připadají moc vysoké,“ vysypala ze sebe rychle. Třída nadšeně povykovala.

Tím byly volby v zásadě rozhodnuté, ale Denis navrhl, že by se před samotnou volbou měl určit někdo, kdo bude smět hlasy sčítat, a navíc bychom si měli odhlasovat správné skládání hlasovacích lístků, ale to už Surikatu rozčílilo.

„Nebudeme už ztrácet čas,“ pronesla. „Každý má jen jeden hlas a šup šup. Všechno, co dnes v hodině nestihneme, dostanete pak jako domácí úkol.“

Pokusila jsem se zachránit, co se dalo, a nenápadně jsem chtěla odevzdat dva lístky, oba s Melaniiným jménem, ale Surikata si toho druhého všimla a hodila ho nepřečtený do koše. Beztak by to nepomohlo: Alyssa zaznamenala drtivé volební vítězství, získala dvacet tři hlasů z dvaceti pěti. Je-

den hlas pro Nebeldingovou byl ode mě a ten druhý od ní samotné. Ani kluci, kteří věděli, jaké to je osahávat ji pod trikem, pro ni nehlasovali. Chudák Nebeldingová. Nespravedlnost vládne světem, přesně jak říká můj táta.

Alyssa zářila a vrhala kolem sebe triumfální pohledy. Bylo to skoro k nesnesení.

Ale aspoň nám takhle odpadla matika.

„Proč jsi volila Alyssu?“ štouchla jsem do Kati o přestávce. „Přece ji nemůžeš vystát.“

„Ale přišlo by mi skvělý, kdyby se vanilkovej jogurt zlevnil,“ odpověděla Kati a narazila si moji čapku s peřím hlouběji do obličej. „Víš jak, Nebeldingovou přece nemohl brát nikdo vážně.“

Alyssa se k nám přiloudala s Leni a Valerie v závěsu. „Ahoj, všichni, super čapka, Kati. Sluší ti.“

„Díky,“ řekla Kati.

Obrátila jsem oči v sloup.

„Víš, pro naši kapelu je hrozně důležitý, abych se zapojila do školní politiky,“ řekla mi Alyssa. Překvapovalo mě, že se mnou vůbec mluvila, protože si přece na prstech jedné ruky mohla spočítat, že já ji nevolila.

„Školní parlament bude totiž zítra probírat oslavu padesátého výročí školy a já vám hned udělám reklamu, že by tam našich Pět falešných pětetek mohlo vystoupit.“ Alyssa se trochu zákeřně pousmála.

„Odkud to všechno víš?“ zeptala jsem se.

„Z vývěsky,“ odpověděla mi Alyssa. „Ráda mám prostě přehled. Mimochodem, hádej, kdo je taky ve školním parlamentu!“